

Událost a její subjekt

Vše, co se ve vesmíru děje, jsou samé události, pravé nebo nepravé. Nepravé jsou ty, které nejsou vnitřně sjednoceny (integrovány); i když jsou v pohybu, podržují si povahu hromad, jejichž původ pohybu je vnější. Pravé události jsou ty, jejichž pohyb je niterně organizován, i když není jen čistě vnitřního původu. Protože to je subjekt, který je schopen zakládat a udržovat niternou integritu pravé události, ovšem integritu, která eventuelně může počítat se spoluprací sub-subjektů (subjektů událostí nižších úrovní), je třeba se ptát, odkud subjekt bere tuto schopnost a odkud se vůbec bere sám. Subjekt nemůže být dán ani udělen události zvenčí, ale každá událost si svůj subjekt musí založit a udržovat sama (jen události nejnižších úrovní, tzv. primordiální události, zůstávají ještě jako virtuální bez subjektů), ale spolu s tím, jak přechází do ‚reálné‘ podoby, si zároveň svůj vlastní subjekt ustavuje a začíná udržovat. Když se stává součástí či složkou nějaké super-události, znamená to zároveň, že její subjekt je schopen upravit své funkce tak, aby byly v souladu s intencemi subjektu vyššího (super-subjektu). A to se může opakovat i na dalších úrovních, takže výsledná událost celková má posléze charakter žijícího organismu. Takový organismus si ovšem buduje své událostné fungování také ve vztahu k jiným organismům a vůbec k daným okolnostem. Tak vznikají společenství organismů, která jakoby napodobují „život“ jednoho organismu, ale nejsou to pak ještě vskutku pravé události, protože nejsou integrovány (řízeny) centrálně jedním subjektem, ale jsou výsledkem vzájemného spolužití nižších složek společenství, jakož i výsledkem jejich spolužití v daných okolnostech.

(Praha, 190413-1.)